Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

2. října 2019*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Článek 127 odst. 6 SFEU – Nařízení (EU) č. 1024/2013 – Článek 4 odst. 1 písm. g) – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi na konsolidovaném základě – Nařízení (EU) č. 468/2014 – Článek 2 bod 21 písm. c) – Nařízení (EU) č. 575/2013 – Článek 10 – Dohlížená skupina – Instituce trvale přidružené k ústřednímu subjektu“

Ve spojených věcech C-152/18 P a C-153/18 P,

jejichž předmětem jsou dva kasační opravné prostředky podle článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie podané dne 23. února 2018,

Crédit mutuel Arkéa, se sídlem v Relecq-Kerhuonu (Francie), zastoupená H. Savoiem, advokátem,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Evropská centrální banka (ECB), zastoupená K. Lackhoffem, R. Baxem a C. Olivier, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Honorém, advokátem,

žalovaná v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená V. Di Buccim, K.-P. Wojcikem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

podporované:

Confédération nationale du Crédit Mutuel, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou M. Grégoirem a C. De Jonghem, advokáty,

vedlejší účastnicí v řízení o kasačním opravném prostředku (C-152/08 P),

a

Crédit mutuel Arkéa, se sídlem v Relecq-Kerhuonu (Francie), zastoupená H. Savoiem, advokátem,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

* Jednací jazyk: francouzština.

Evropská centrální banka (ECB), zastoupená K. Lackhoffem, R. Baxem a C. Olivier, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Honorém, advokátem,

žalovaná v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená V. Di Buccim, K.-P. Wojcikem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

podporované:

Confédération nationale du Crédit Mutuel, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou M. Grégoirem a C. De Jonghem, advokáty,

vedlejší účastnicí v řízení o kasačním opravném prostředku (C-153/18 P),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, C. Toader, A. Rosas a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. června 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Crédit mutuel Arkéa (dále jen „CMA“) se v kasačních opravných prostředcích domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 13. prosince 2017, Crédit mutuel Arkéa v. ECB (T-712/15, dále jen „první napadený rozsudek“, EU:T:2017:900), a rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 13. prosince 2017, Crédit mutuel Arkéa v. ECB (T-52/16, dále jen „druhý napadený rozsudek“, EU:T:2017:902) (dále jen společně „napadené rozsudky“), ve kterých Tribunál zamítl její žaloby znějící na zrušení rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/28 ze dne 5. října 2015, kterým se stanoví obezřetností požadavky na skupinu Crédit Mutuel (dále jen „první sporné rozhodnutí“), a rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/40 ze dne 4. prosince 2015, kterým se stanoví obezřetností požadavky na skupinu Crédit Mutuel (dále jen „druhé sporné rozhodnutí“) (dále jen společně „sporná rozhodnutí“).

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení (EU) č. 575/2013

2 Článek 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1), který je nadepsaný „Výjimky pro úvěrové instituce trvale přidružené k ústřednímu subjektu“, v odstavci 1 stanoví:

„Příslušné orgány mohou v souladu s vnitrostátním právem částečně nebo zcela upustit od uplatňování požadavků stanovených v části druhé až osmé na jednu nebo více úvěrových institucí, které se nacházejí v témže členském státě a které jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, jenž nad nimi vykonává dohled a je usazen v témže členském státě, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) závazky ústředního subjektu a přidružených institucí jsou společné a nerozdílné nebo za závazky přidružených institucí plně ručí ústřední subjekt;

b) platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí jsou sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto institucí;

c) vedoucí orgány ústředního subjektu jsou oprávněny vydávat pokyny vedoucím orgánům přidružených institucí.

[…]“

3 Článek 11 odst. 4 tohoto nařízení stanoví:

„Pokud se použije článek 10, ústřední subjekt uvedený v daném článku plní požadavky části druhé až osmé na základě konsolidované situace celku tvořeného ústředním subjektem a jeho přidruženými institucemi.“

Nařízení (EU) č. 1024/2013

4 Body 16, 26, 30 a 65 odůvodnění nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), uvádějí:

„(16) K zajištění stability finančního systému je nezbytná bezpečnost a odolnost velkých úvěrových institucí. […]

[…]

(26) Rizika pro bezpečnost a odolnost úvěrové instituce mohou vznikat jak na úrovni jednotlivé úvěrové instituce, tak na úrovni bankovní skupiny nebo finančního konglomerátu. K zajištění bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí jsou důležité zvláštní mechanismy v oblasti dohledu, jež by tato rizika zmírnila. Kromě dohledu nad jednotlivými úvěrovými institucemi by úkoly ECB měly zahrnovat dohled na konsolidované úrovni […]

[…]

(30) ECB by měla plnit svěřené úkoly s cílem zajistit bezpečnost a odolnost úvěrových institucí, stabilitu finančního systému Unie, jakož i jednotlivých zúčastněných členských států, a jednotu a integritu vnitřního trhu […]

[…]

(65) […] Plnění úkolů v oblasti dohledu má za cíl chránit bezpečnost a odolnost úvěrových institucí a stabilitu finančního systému. […]“

5 Článek 1 první pododstavec tohoto nařízení stanoví:

„Tímto nařízením se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu s plným ohledem na jednotu a integritu vnitřního trhu a řádnou péči o tuto jednotu a integritu, a to na základě rovného zacházení s úvěrovými institucemi s cílem předcházet regulatorní arbitráži.“

6 Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení uvádí:

„V rámci článku 6 má ECB v souladu s odstavcem 3 tohoto článku výlučnou pravomoc plnit ve vztahu ke všem úvěrovým institucím usazeným v zúčastněných členských státech následující úkoly pro účely obezřetnostního dohledu:

[…]

g) vykonávat dohled na konsolidovaném základě nad mateřskými společnostmi úvěrových institucí usazenými v jednom ze zúčastněných členských států, včetně finančních holdingových společností a smíšených finančních holdingových společností, a podílet se na dohledu na konsolidovaném základě nad mateřskými společnostmi neusazenými v jednom ze zúčastněných členských států, a to i v rámci kolegií orgánů dohledu, aniž je dotčena účast vnitrostátních příslušných orgánů zúčastněných členských států v rámci těchto kolegií jako pozorovatelů;

[…]“

7 Podle čl. 6 odst. 1 téhož nařízení ECB plní své úkoly v rámci jednotného mechanismu dohledu sestávajícího z ECB a příslušných vnitrostátních orgánů a odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.

8 Článek 24 nařízení č. 1024/2013 zní:

„1. ECB ustaví správní revizní komisi pro účely provádění vnitřního správního přezkumu na základě žádosti o přezkum podané v souladu s odstavcem 5, pokud jde o rozhodnutí přijatá ECB při výkonu pravomocí, které jí jsou svěřeny tímto nařízením. Rozsah vnitřního správního přezkumu je omezen na procesní a věcný soulad příslušného rozhodnutí s tímto nařízením.

[…]

5. Každá fyzická nebo právnická osoba může v případech uvedených v odstavci 1 požádat o přezkum rozhodnutí ECB, které jí je určeno nebo které se jí přímo nebo nepřímo [a osobně] týká, [na základě tohoto nařízení]. Žádost o přezkum rozhodnutí Rady guvernérů uvedeného v odstavci 7 není přípustná.

6. Žádost o přezkum spolu s odůvodněním se podává ECB písemně do jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí osobě požadující přezkum, popřípadě není-li oznámeno, ode dne, kdy se o tomto rozhodnutí uvedená osoba dozví.

7. Po rozhodnutí o přípustnosti přezkumu správní revizní komise vydá stanovisko, a to ve lhůtě přiměřené naléhavosti dané věci a nejpozději dva měsíce od doručení žádosti, a předá záležitost Radě dohledu za účelem přípravy nového návrhu rozhodnutí. Rada dohledu zohlední stanovisko správní revizní komise a neprodleně předloží nový návrh rozhodnutí Radě guvernérů. Nový návrh rozhodnutí původní rozhodnutí zruší, nebo jej nahradí rozhodnutím se stejným obsahem, nebo jej nahradí rozhodnutím s pozměněným obsahem. Nový návrh rozhodnutí se pokládá za přijatý, pokud Rada guvernérů nevznese ve lhůtě nejdéle deseti pracovních dní námitku.

[…]

9. Stanovisko vydané správní revizní komisí, nový návrh rozhodnutí předložený Radou dohledu a rozhodnutí přijaté Radou guvernérů podle tohoto článku se odůvodňují a oznamují stranám.

10. ECB přijme rozhodnutí, jímž se stanoví pravidla fungování správní revizní komise.

[…]“

Nařízení (EU) č. 468/2014

9 Bod 9 odůvodnění nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce Evropské centrální banky s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu) (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1), uvádí:

„V důsledku těchto skutečností toto nařízení dále rozvíjí a upřesňuje postupy spolupráce, které jsou na základě nařízení [č. 1024/2013] zavedeny v rámci jednotného mechanismu dohledu mezi ECB a vnitrostátními příslušnými orgány, případně rovněž vnitrostátními pověřenými orgány, a tím zajišťuje účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.“

10 Článek 2 bod 21 tohoto nařízení stanoví:

„Není-li uvedeno jinak, platí pro účely tohoto nařízení definice obsažené v nařízení [č. 1024/2013] spolu s těmito definicemi:

[…]

21. ‚dohlíženou skupinou‘ se rozumí kterýkoli z těchto subjektů:
   a) skupina, jejímž mateřským podnikem je úvěrová instituce nebo finanční holdingová společnost, jejíž ústředí se nachází v zúčastněném členském státě;

   […]
   c) dohlížené subjekty, které mají ústředí ve stejném zúčastněném členském státě, pokud jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, který nad nimi vykonává dohled za podmínek vymezených v článku 10 nařízení […] č. 575/2013 a který je usazen ve stejném zúčastněném členském státě“.

Rozhodnutí 2014/360/EU

11 Rozhodnutí Evropské centrální banky 2014/360/EU ze dne 14. dubna 2014 o zřízení správní revizní komise a o pravidlech jejího fungování (Úř. věst. 2014, L 175, s. 47) zřizuje správní revizní komisi uvedenou v článku 24 nařízení č. 1024/2013.

12 Článek 7 odst. 1 tohoto rozhodnutí uvádí:

„Každá fyzická nebo právnická osoba, jíž je rozhodnutí ECB na základě nařízení […] č. 1024/2013 určeno nebo které se jí přímo nebo nepřímo [a osobně] týká a která chce požádat o vnitřní správní přezkum […], tak učiní formou písemné žádosti o přezkum podané k tajemníkovi, přičemž v žádosti označí rozporované rozhodnutí. Žádost o přezkum se podává v jednom z úředních jazyků Unie."

Francouzské právo

13 Podle článku L. 511-30 code monétaire et financier (měnový a finanční zákoník) se pro účely použití ustanovení tohoto zákoníku, která se týkají úvěrových institucí a finančních společností, Confédération nationale du Crédit mutuel (Národní konfederace Crédit mutuel, dále jen „CNCM") považuje za ústřední subjekt.

14 Článek L. 511-31 uvedeného zákoníku mimo jiné stanoví, že ústřední subjekty zastupují úvěrové investice a finanční společnosti, které jsou k nim přidružené, dohlížejí na soudržnost jejich sítě a zajišťují řádné fungování institucí a společností, které jsou k nim přidruženy, a za tímto účelem přijímají veškerá nezbytná opatření, zejména k zajištění likvidity a platební schopnosti každé z těchto institucí a společností i celé sítě.

Skutkový základ sporu

15 Crédit mutuel je necentralizovanou bankovní skupinou, která se skládá ze sítě místních družstevních záložen se statusem družstevních společností. Každá místní družstevní záložna v rámci Crédit mutuel musí být členem regionální federace a každá federace musí být členem CNCM, což je ústřední subjekt sítě ve smyslu článků L. 511-30 a L. 511-31 měnového a finančního zákoníku. Na vnitrostátní úrovni spadá pod Crédit mutuel mimo jiné Caisse centrale du Crédit mutuel (Centrální záložna Crédit mutuel), která je úvěrovou družstevní akciovou společností s proměnným základním kapitálem, má povolení působit jako úvěrová instituce a je vlastněná členy sítě.

16 CMA je úvěrovou družstevní akciovou společností s proměnným základním kapitálem, která má povolení působit jako úvěrová instituce. Vznikla v průběhu roku 2002 sloučením několika regionálních federací úvěrových družstev. Jiné federace se spojily a vytvořily skupinu CM11-CIC, další federace pak zůstaly autonomními.

17 Dopisem ze dne 19. září 2014 CMA informovala ECB o své analýze, z níž plyne, že nemůže podléhat obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB prostřednictvím CNCM. V dopise ze dne 10. listopadu 2014 ECB uvedla, že věc předloží příslušným francouzským orgánům.

18 Dne 19. prosince 2014 ECB oznámila CNCM návrh rozhodnutí, které stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel, požádala ji, aby byl návrh sdělen subjektům, které do této skupiny patří, a poskytla jí lhůtu k tomu, aby všechny subjekty mohly předložit připomínky. Dne 16. ledna 2015 CMA předložila připomínky ECB a dne 30. ledna 2015 se CNCM k těmto připomínkám vyjádřila.

19 Dne 19. února 2015 ECB oznámila CNCM pozměněný návrh rozhodnutí, které stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel i všechny subjekty, které do této skupiny patří, požádala ji o to, aby byl tento pozměněný návrh sdělen těmto subjektům, a poskytla jí lhůtu k tomu, aby tyto subjekty mohly předložit připomínky. Dne 27. března 2015 předložila CMA své připomínky.

20 Dne 17. června 2015 ECB přijala rozhodnutí, kterým se stanoví obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel, a zdůraznila v něm, že bude orgánem obezřetnostního dohledu na konsolidovaném základě nad CNCM a příslušným orgánem pro dohled nad subjekty vyjmenovanými v tomto rozhodnutí, včetně CMA (bod 1 odůvodnění). V článku 2 odst. 1 tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že CNCM musí dbát na to, aby skupina Crédit mutuel nepřetržitě splňovala požadavky stanovené v příloze I. Z článku 2 odst. 3 tohoto rozhodnutí vyplynulo, že CMA musí nepřetržitě splňovat požadavky uvedené v příloze II-2, na základě nichž byl stanoven poměr kmenového kapitálu tier 1 (dále jen „kmenový kapitál ‚CET 1' “) ve výši 11 %.

21 Dne 17. července 2015 CMA požádala o přezkum tohoto rozhodnutí podle článku 24 nařízení č. 1024/2013, ve spojení s článkem 7 rozhodnutí 2014/360. Dne 31. srpna 2015 se konalo jednání před správní revizní komisí.

22 Dne 14. září 2015 správní revizní komise vydala stanovisko, podle něhož je rozhodnutí ECB ze dne 17. června 2015 právoplatné. V uvedeném stanovisku v podstatě zdůraznila, že námitky vznesené CMA proti tomuto rozhodnutí mohou být rozděleny do tří kategorií, kdy zaprvé napadla výkon konsolidovaného obezřetnostního dohledu nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM z toho důvodu, že CNCM není úvěrovou institucí (první námitka), zadruhé namítala neexistenci „skupiny Crédit mutuel" (druhá námitka) nebo zatřetí zpochybnila rozhodnutí ECB zvýšit požadavky na poměr kmenového kapitálu „CET 1" z 8 % na 11 % (třetí námitka).

23 Co se týče první námitky, správní revizní komise zaprvé připomněla, že ECB v rozhodnutí ze dne 1. září 2014 učinila závěr, že skupina Crédit mutuel představuje významnou skupinu podléhající obezřetnostnímu dohledu, že CMA je členským subjektem této skupiny a CNCM představuje nejvyšší úroveň konsolidace. Zadruhé uvedla, že pojem „ústřední subjekt", který je uveden v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 a v článku 10 nařízení č. 575/2013, není definován v unijním právu a že není stanoveno, že uvedený ústřední subjekt musí být úvěrovou institucí. Zatřetí správní revizní komise uvedla, že k tomu, aby ECB mohla provádět obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě, není nutné, aby disponovala úplným arzenálem dohledových nebo sankčních pravomocí ve vztahu k mateřské společnosti skupiny. Začtvrté komise připomněla, že před přenesením této pravomoci na ECB prováděl obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad skupinou Crédit mutuel příslušný francouzský orgán, konkrétně Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (orgán pro obezřetnostní dohled a řešení krizových situací), a to prostřednictvím CNCM.

24 Co se týče druhé námitky, správní revizní komise dospěla k závěru, že skupina Crédit mutuel splňuje podmínky uvedené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013, na nějž odkazuje čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014. Zaprvé správní revizní komise usoudila, že způsob sdružování v rámci CNCM nebrání existenci mechanismu společných a nerozdílných závazků mezi přidruženými institucemi. Zadruhé uvedla, že účetnictví skupiny Crédit mutuel bylo jako celek sestaveno na konsolidovaném základě. Zatřetí usoudila, že ECB správně uvedla, že CNCM má pravomoc vydávat pokyny řídícím orgánům přidružených institucí.

25 Co se týče třetí námitky, správní revizní komise usoudila, že při hodnocení úrovně požadavků na kmenový kapitál „CET 1" CMA se ECB nedopustila zjevně nesprávného posouzení a že hodnocení nebylo nepřiměřené. V tomto ohledu správní revizní komise zdůraznila přetrvávající neshody mezi CMA a CNCM svědčící o problémech v řízení, které by mohly vést k dalším rizikům.

26 První sporné rozhodnutí na základě čl. 24 odst. 7 nařízení č. 1024/2013 zrušilo a nahradilo rozhodnutí ze dne 17. června 2015, jehož obsah však byl zachován.

27 Ve druhém sporném rozhodnutí byly stanoveny nové obezřetnostní požadavky na skupinu Crédit mutuel, jakož i na subjekty, které jsou jejími členy. Bod 1 tohoto rozhodnutí se týkal obezřetnostních požadavků na skupinu Crédit Mutuel na konsolidovaném základě a jeho bod 3 se týkal požadavků na CMA.

Řízení před Tribunálem a napadené rozsudky

28 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 3. prosince 2015 podala CMA žalobu na neplatnost proti prvnímu spornému rozhodnutí a návrhem došlým dne 3. února 2016 podala žalobu na neplatnost proti druhému spornému rozhodnutí.

29 Na podporu obou těchto žalob CMA uplatnila tři žalobní důvody, z nichž pouze první dva jsou předmětem projednávaných kasačních opravných prostředků.

30 V těchto dvou prvních žalobních důvodech CMA v podstatě zpochybnila legalitu čl. 2 odst. 1 a přílohy I prvního sporného rozhodnutí a legalitu bodu 1 druhého sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž tato ustanovení zavádí konsolidovaný obezřetnostní dohled nad skupinou Crédit mutuel prostřednictvím CNCM. CMA v tomto ohledu uvedla, že vzhledem k tomu, že CNCM není úvěrovou institucí, nemůže podléhat obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB, a tvrdila, že ECB pro účely obezřetnostního dohledu neprávem vycházela z existence „skupiny“.

31 Tribunál v napadených rozsudcích žaloby podané CMA zamítl.

Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

32 Ve svých kasačních opravných prostředcích CMA navrhuje, aby Soudní dvůr napadené rozsudky zrušil.

33 ECB navrhuje, aby Soudní dvůr:

– odmítl kasační opravné prostředky jako nepřípustné, přinejmenším pokud jde o důvody a argumenty uvedené v jejich bodech 100 až 109;

– uložil CMA, aby poskytla, v případě potřeby na základě článku 64 jednacího řádu Soudního dvora, každou dohodu o refinancování, kterou CMA uzavřela se svými dceřinými společnostmi;

– ve zbývající části zamítl kasační opravné prostředky jako neopodstatněné;

– potvrdil napadené rozsudky a

– uložil CMA náhradu nákladů řízení.

34 Evropská komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravné prostředky a

– uložil CMA náhradu nákladů řízení.

35 Rozhodnutím ze dne 21. března 2018 nařídil předseda Soudního dvora spojení věcí C-152/18 P a C-153/18 P pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

36 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 7. června 2018 požádala CNCM na základě čl. 40 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, aby bylo povoleno její vedlejší účastenství v projednávaných věcech na podporu návrhových žádání ECB a Komise.

37 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 20. září 2018, Crédit Mutuel Arkéa v. ECB (C-152/18 P a C-153/18 P, nezveřejněné, EU:C:2018:765), bylo této žádosti vyhověno.

Ke kasačním opravným prostředkům

38 Na podporu kasačních opravných prostředků uplatňuje CMA dva důvody kasačního opravného prostředku, které mají totožné znění v obou kasačních opravných prostředcích a je třeba je zkoumat společně.

39 Pokud jde o posudek uvedený v přílohách těchto kasačních opravných prostředků, ve kterém univerzitní profesor analyzuje na žádost CMA napadené rozsudky z hlediska práva regulace a bankovního dohledu a jehož přípustnost Komise zpochybňuje, je třeba nejprve připomenout, že čistě důkazní a pomocná funkce příloh znamená, že pokud obsahují právní okolnosti, na nichž jsou založeny některé žalobní důvody uvedené v žalobě, musí být takové okolnosti obsaženy v samotném textu této žaloby nebo v ní musí být alespoň dostatečně označeny (viz rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 99 a 100, a usnesení ze dne 7. srpna 2018, Campailla v. Evropská unie, C-256/18 P, nezveřejněné, EU:C:2018:655, bod 34).

40 Jak přitom konstatoval generální advokát v bodě 31 svého stanoviska, CMA obecně odkazuje na tento posudek v úvodní části kasačních opravných prostředků a uvedený posudek výslovně nepřipojuje k některému z důvodů uplatněných na podporu těchto kasačních opravných prostředků, ani konkrétně neuvádí skutečnosti obsažené v tomtéž posudku, na nichž by byl jeden z těchto důvodů založen.

41 V důsledku toho je namístě vyhovět námitce vznesené Komisí a prohlásit, že obsah dotčeného posudku a odkaz na tento posudek v uvedených kasačních opravných prostředcích jsou nepřípustné.

42 Pokud jde mimoto o návrh ECB na provedení důkazu, stačí konstatovat, že nesplňuje požadavek uvedený v článku 174 jednacího řádu, podle něhož návrhové žádání v kasační odpovědi musí směřovat k vyhovění kasačnímu opravnému prostředku, nebo k jeho úplnému nebo částečnému odmítnutí či zamítnutí. Tento návrh tedy musí být odmítnut jako nepřípustný.

K prvním důvodům kasačních opravných prostředků

43 CMA v rámci prvních důvodů uplatněných na podporu kasačních opravných prostředků tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 a článek 10 nařízení č. 575/2013 umožňují ECB vykonávat konsolidovaný obezřetnostní dohled nad institucemi přidruženými k ústřednímu subjektu, i když posledně uvedený není úvěrovou institucí.

44 Tyto důvody kasačních opravných prostředků mají dvě části.

K první části prvních důvodů kasačních opravných prostředků

– *Argumentace účastnic řízení*

45 V první části prvních důvodů kasačních opravných prostředků CMA tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 umožňuje ECB vykonávat konsolidovaný obezřetnostní dohled nad institucemi přidruženými k ústřednímu subjektu, aniž je nutné, aby tento ústřední subjekt byl úvěrovou institucí.

46 CMA je zaprvé toho názoru, že kdyby Tribunál vyložil uvedené ustanovení v souladu s čl. 127 odst. 6 SFEU a článkem 1 nařízení č. 1024/2013, které se týkají zvláštních úkolů svěřených ECB v oblasti obezřetnostního dohledu nad „úvěrovými institucemi“, měl by mít za to, že ústřední subjekt uvedený v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 musí nutně být úvěrovou institucí, aby ECB mohla prostřednictvím tohoto ústředního subjektu vykonávat konsolidovaný obezřetnostní dohled.

47 Zadruhé CMA zpochybňuje posouzení Tribunálu uvedené v bodě 89 prvního napadeného rozsudku a v bodě 88 druhého napadeného rozsudku, z něhož vyplývá, že přijetí jejího přístupu by vedlo k roztříštění obezřetnostního dohledu, které je v rozporu s cíli nařízení č. 1024/2013 i s cíli nařízení č. 468/2014.

48 V tomto ohledu CMA v podstatě tvrdí, že subjekty, které nejsou úvěrovou institucí, nespadají pod pojem „dohlížená skupina“, jak je definován v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, a že zahrnutí takového sdružení, jako je CNCM, které není úvěrovou institucí, do skupiny podléhající obezřetnostnímu dohledu ECB není odůvodněno cílem sledovaným tímto ustanovením.

49 Zatřetí má CMA za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při uplatnění čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, když konstatoval, že ECB nemůže uložit sankce ústředním subjektům, na které se vztahuje toto ustanovení, aniž z tohoto konstatování vyplývá nutnost, aby byl takový ústřední subjekt úvěrovou institucí.

50 CMA je totiž toho názoru, že vzhledem k tomu, že účinnost dohledu je podmíněna existencí sankční pravomoci a tato pravomoc může být vykonávána pouze ve vztahu k úvěrovým institucím, uvedené ustanovení se vztahuje pouze na ústřední subjekty, které jsou úvěrovými institucemi, a okolnost, že ECB může uložit sankce úvěrovým institucím přidruženým k uvedeným ústředním subjektům, je v tomto ohledu irelevantní.

51 ECB, Komise a CNCM tuto argumentaci zpochybňují.

– *Závěry Soudního dvora*

52 Článek 127 odst. 6 SFEU, který představuje právní základ, na kterém bylo přijato nařízení č. 1024/2013, stanoví, že Rada Evropské unie může ECB svěřit zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými a dalšími finančními institucemi, s výjimkou pojišťovacích podniků.

53 I když je pravda, že znění tohoto ustanovení zahrnuje „úvěrové instituce“ a „ostatní finanční instituce“, je třeba určit rozsah zmocnění stanoveného v tomto ustanovení s přihlédnutím ke kontextu, do kterého spadá, a k cílům, které sleduje.

54 V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 127 SFEU je součástí kapitoly 2, nadepsané „Měnová politika“, hlavy VIII třetí části Smlouvy o FEU a stanoví cíle a základní úkoly Evropského systému centrálních bank (ESCB) a ECB.

55 Jak uvedl generální advokát v bodech 55 a 56 svého stanoviska, plnění úkolů v oblasti obezřetnostního bankovního dohledu, které jsou uvedeny v čl. 127 odst. 6 SFEU, má za cíl zajistit bezpečnost a odolnost úvěrových institucí, a to zejména velkých úvěrových institucí a bankovních skupin, a přispívat tak k zajištění stability finančního systému Unie jako celku.

56 Sledování těchto cílů je mimoto výslovně uvedeno v bodech 16, 26, 30 a 65 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, jakož i v čl. 1 prvním pododstavci tohoto nařízení.

57 Z bodu 26 odůvodnění nařízení č. 1024/2013 zejména vyplývá, že k zajištění bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí jsou důležité zvláštní mechanismy v oblasti dohledu, jež by zmírnila rizika pro bezpečnost a odolnost úvěrové instituce, která mohou vznikat jak na úrovni jednotlivé úvěrové instituce, tak na úrovni bankovní skupiny nebo finančního konglomerátu.

58 Tento bod odůvodnění upřesňuje, že kromě dohledu nad jednotlivými úvěrovými institucemi by úkoly ECB měly zahrnovat dohled na konsolidované úrovni.

59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 4 nařízení č. 1024/2013, nadepsaný „Úkoly svěřené ECB“, v odst. 1 písm. g) stanoví, že ECB má mimo jiné pravomoc vykonávat dohled na konsolidovaném základě nad mateřskými společnostmi úvěrových institucí usazenými v jednom ze zúčastněných členských států.

60 Podle čl. 6 odst. 1 nařízení tohoto nařízení plní ECB tento úkol v rámci jednotného mechanismu dohledu sestávajícího z ECB a příslušných vnitrostátních orgánů a odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.

61 Z bodu 9 odůvodnění nařízení č. 468/2014 vyplývá, že cílem tohoto nařízení je dále rozvíjet a upřesňovat postupy spolupráce, které jsou na základě nařízení č. 1024/2013 zavedeny v rámci jednotného mechanismu dohledu mezi ECB a vnitrostátními příslušnými orgány, a tím zajišťuje účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.

62 V tomto kontextu čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 stanoví, že „dohlíženou skupinou“ se rozumí mimo jiné dohlížené subjekty, které mají ústředí ve stejném zúčastněném členském státě, pokud jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, který nad nimi vykonává dohled za podmínek vymezených v článku 10 nařízení č. 575/2013 a je usazen ve stejném zúčastněném členském státě.

63 V důsledku toho Tribunál v bodech 58 až 64 prvního napadeného rozsudku a v bodech 57 až 63 druhého napadeného rozsudku právem rozhodl, že obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad úvěrovými institucemi, které jsou součástí bankovních skupin, v zásadě naplňuje dva cíle, a sice jednak umožnit ECB, aby podchytila rizika, která by mohla ovlivnit úvěrovou instituci a přitom nemají původ v této instituci, ale ve skupině, jíž je instituce součástí, a jednak zabránit roztříštění obezřetnostního dohledu nad subjekty, které tvoří tuto skupinu.

64 Mimoto z čl. 127 odst. 6 SFEU nijak nevyplývá, že „ústřední subjekt“ uvedený v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 musí být úvěrovou institucí.

65 Naopak, jak uvedl generální advokát v bodech 62 až 64 svého stanoviska, z cílů sledovaných tím, že ECB jsou na základě čl. 127 odst. 6 SFEU svěřeny zvláštní úkoly v oblasti obezřetnostního dohledu, vyplývá, že ECB musí mít možnost vykonávat obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad takovou skupinou, jako je skupina uvedená v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, a to bez ohledu na právní formu ústředního subjektu, k němuž jsou přidruženy subjekty tvořící tuto skupinu, a jsou-li splněny podmínky uvedené v článku 10 nařízení č. 575/2013.

66 V opačném případě by se totiž bankovní skupina mohla vyhnout obezřetnostnímu dohledu na konsolidovaném základě z důvodu právní formy subjektu, který plní funkci ústředního subjektu této skupiny, a mohla by tedy ohrozit účinnost plnění uvedených úkolů ze strany ECB.

67 Článek 127 odst. 6 SFEU a článek 1 nařízení č. 1024/2013 proto nebrání tomu, aby ECB vykonávala obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad bankovní skupinou, jejíž ústřední subjekt není úvěrovou institucí, jsou-li splněny podmínky uvedené v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 575/2013.

68 Pokud jde mimoto o argument CMA, že Tribunál se v bodě 89 prvního napadeného rozsudku a v bodě 88 druhého napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, stačí připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora nemohou argumenty směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Tribunálu vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, a nejsou tedy relevantní (rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Evropská unie v. Gascogne Sack Deutschland a Gascogne, C-138/17 P a C-146/17 P, EU:C:2018:1013, bod 45 a citovaná judikatura).

69 Jak přitom správně tvrdí ECB a Komise, dané body jsou nadbytečné, neboť byly uvedeny poté, co Tribunál v bodě 88 prvního napadeného rozsudku a v bodě 87 druhého napadeného rozsudku právem rozhodl, že přijetí kvalifikace „dohlížené skupiny“ ve smyslu čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 je v souladu s cíli nařízení č. 1024/2013 a nařízení č. 468/2014, ať již je ústřední subjekt této skupiny úvěrovou institucí, či nikoli.

70 Nadbytečnost bodu 89 prvního napadeného rozsudku a bodu 88 druhého napadeného rozsudku je ostatně potvrzena použitím výrazu „navíc“ na začátku těchto bodů.

71 Argument CMA, který kritizuje tyto body napadených rozsudků, musí být proto odmítnut jako irelevantní.

72 Pokud jde o argument CMA, jenž vychází z toho, že skutečnost, že ECB nemůže uložit sankce ústředním subjektům uvedeným v čl. 2 bodě 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, znamená, že takový ústřední subjekt musí být úvěrovou institucí, ani tento argument nelze přijmout.

73 Jak uvedly ECB a Komise, tento argument vychází z analýzy, podle které je pravomoc ECB v oblasti obezřetnostního dohledu podmíněna existencí sankční pravomoci vůči subjektům, které jsou předmětem tohoto dohledu.

74 Je pravda, jak sám Tribunál uvedl v bodě 91 prvního napadeného rozsudku a v bodě 90 druhého napadeného rozsudku, že článek 18 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že pro účely provádění úkolů, které jsou jí svěřeny tímto nařízením v oblasti obezřetnostního dohledu, může ECB uložit správní peněžité sankce úvěrovým institucím, finančním holdingovým společnostem nebo smíšeným finančním holdingovým společnostem.

75 Jak nicméně zdůraznil generální advokát v bodech 84 a 85 svého stanoviska, z použitelných předpisů unijního práva nijak nevyplývá, že existence pravomoci uložit sankci subjektu představuje podmínku nezbytnou pro to, aby byly ECB svěřeny pravomoci obezřetnostního dohledu nad tímto subjektem, takže výkon pravomoci ECB v oblasti obezřetnostního dohledu na konsolidovaném základě vůči skupině není podmíněn tím, že ECB má takovou sankční pravomoc vůči takovému subjektu, jako je ústřední subjekt ve smyslu čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, který je součástí této skupiny.

76 Z toho vyplývá, že Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že neexistence sankční pravomoci ECB vůči ústředním subjektům, na které se vztahuje toto ustanovení, nebrání tomu, aby ECB prováděla obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě vůči skupině, jejíž ústřední subjekt není úvěrovou institucí.

77 Za těchto podmínek se Tribunál tím, že rozhodl, že čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 nelze vykládat tak, že sám o sobě znamená, že ústřední subjekt je úvěrovou institucí, nedopustil nesprávného právního posouzení, takže první část prvních důvodů kasačních opravných prostředků musí být zamítnuta.

K druhé části prvních důvodů kasačních opravných prostředků

– *Argumentace účastnic řízení*

78 Ve druhé části prvních důvodů kasačních opravných prostředků CMA tvrdí, že na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v napadených rozsudcích, článek 10 nařízení č. 575/2013 předpokládá, že pro účely použití čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 musí mít „ústřední subjekt“ ve smyslu tohoto článku 10 postavení úvěrové instituce.

79 Podle CMA z koherentního uplatnění článku 10 nařízení č. 575/2013 a čl. 11 odst. 4 tohoto nařízení vyplývá, že vzhledem k tomu, že požadavky stanovené v posledně uvedeném ustanovení mohou být dodržovány pouze úvěrovou institucí, musí mít „ústřední subjekt“ ve smyslu uvedeného článku 10 implicitně, ale nutně uvedené postavení, aby ECB mohla vykonávat obezřetnostní dohled na konsolidovaném základě nad dotyčnou skupinou.

80 CMA tvrdí, že výklad čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013, který provedl Tribunál, nerespektuje znění tohoto ustanovení, neboť uvedené ustanovení v rozsahu, v němž odkazuje na „platební schopnost a likvidit[u] ústředního subjektu“, implicitně, ale nutně stanoví, že obezřetnostní dohled nad skupinou tvořenou ústředním subjektem a subjekty, které jsou k němu přidruženy, je podmíněn tím, že tento ústřední subjekt má postavení úvěrové instituce.

81 ECB, Komise a CNCM tuto argumentaci zpochybňují.

– *Závěry Soudního dvora*

82 Úvodem je třeba upřesnit, že článek 10 a čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 se týkají výjimky z uplatnění obezřetnostních požadavků stanovených tímto nařízením na úvěrové instituce přidružené k ústřednímu subjektu, který na ně dohlíží. Druhá část prvních důvodů kasačních opravných prostředků se však netýká existence takové výjimky, ale existence „dohlížené skupiny“ ve smyslu čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, který odkazuje na podmínky stanovené v článku 10 nařízení č. 575/2013.

83 Jak v tomto ohledu Tribunál správně uvedl v bodech 98 až 100 prvního napadeného rozsudku a v bodech 97 až 99 druhého napadeného rozsudku, kromě toho, že tento čl. 2 bod 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 odkazuje pouze na článek 10 nařízení č. 575/2013 a že posledně uvedený článek neobsahuje žádný odkaz na čl. 11 odst. 4 tohoto nařízení, provádění posledně uvedeného ustanovení nepředstavuje podmínku, ale důsledek použití tohoto článku 10, neboť uvedený čl. 11 odst. 4 se použije pouze v případě, že příslušný orgán na základě uvedeného článku 10 stanoví, že na úvěrové instituce, které jsou přidruženy k ústřednímu subjektu, se neuplatní obezřetnostní požadavky na individuálním základě.

84 V případě neexistence takového rozhodnutí o výjimce se proto čl. 11 odst. 4 nařízení č. 575/2013 nepoužije a otázka, zda dotčený ústřední subjekt dodržuje toto ustanovení, je irelevantní pro účely výkonu obezřetnostního dohledu ze strany ECB nad celou skupinou tvořenou tímto ústředním subjektem a subjekty, které jsou k němu přidruženy.

85 Pokud jde o podmínku uvedenou v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013, že „platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí jsou sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto institucí“, je nutno konstatovat, že tato podmínka v žádném případě neznamená, že dotčený ústřední subjekt má být úvěrovou institucí.

86 Jak totiž vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení, podmínka stanovená v tomto ustanovení se netýká individuálního dohledu nad ústředním subjektem, nýbrž existence sledování platební schopnosti a likvidity celku tvořeného tímto subjektem a k němu přidruženými institucemi na konsolidovaném základě, tedy na základě konsolidovaných účetních závěrek těchto subjektů.

87 Mimoto, jak Tribunál správně uvedl v bodě 106 prvního napadeného rozsudku a v bodě 105 druhého napadeného rozsudku, nejeví se nutným, aby byl ústřední subjekt úvěrovou institucí, jelikož splnění kritérií uvedených v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 postačuje k tomu, aby bylo možné dohlížet na dodržování obezřetnostních požadavků dotčenou skupinou.

88 Posouzení Tribunálu, podle kterého z čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013 ani z čl. 11 odst. 4 tohoto nařízení nelze usuzovat, že za účelem použití čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014 musí mít ústřední subjekt postavení úvěrové instituce, proto není stiženo nesprávným právním posouzením.

89 Za těchto podmínek nelze vyhovět druhé části prvních důvodů kasačního opravného prostředku a první důvody kasačních opravných prostředků musí být zamítnuty.

K druhým důvodům kasačních opravných prostředků

Argumentace účastnic řízení

90 CMA ve druhých důvodech, které uplatnila na podporu svých kasačních opravných prostředků, tvrdí, že skupinu Crédit mutuel nelze kvalifikovat jako „dohlíženou skupinu“ ve smyslu čl. 2 bodu 21 písm. c) nařízení č. 468/2014, neboť na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v bodech 136 a 137 prvního napadeného rozsudku a v bodech 135 a 136 druhého napadeného rozsudku, nesplňuje podmínku uvedenou v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013.

91 CMA především tvrdí, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že rozhodnutí CNCM č. 1-1992 ze dne 10. března 1992, jež se týká výkonu systému společných a nerozdílných závazků mezi družstevními záložnami a zemědělskými úvěrovými sdruženími (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. března 1992“), svědčí o existenci povinnosti převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny Crédit mutuel, a že v důsledku toho může být uvedená podmínka považována za splněnou.

92 CMA v tomto ohledu tvrdí, že i když v rámci mechanismu solidarity zavedeného tímto rozhodnutím existuje solidarita mezi záložnami, které patří do téže regionální skupiny, neexistuje naproti tomu žádná povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity mezi regionálními skupinami. V případě obtíží v regionální skupině tak CNCM nemůže uložit jiné regionální skupině, aby převedla kmenový kapitál a likviditu na její podporu.

93 Okolnost, že Centrální záložna Crédit mutuel může v rámci mechanismu vnitrostátní solidarity zasáhnout za použití omezených zdrojů, které jsou jí svěřeny regionálními skupinami, neumožňuje určit povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity mezi regionálními skupinami. Jedná se o pouhé poskytnutí omezené části vkladů shromážděných regionálními skupinami ve prospěch této centrální záložny, která zůstává ve vztahu k těmto skupinám dlužníkem.

94 Podpůrně má CMA za to, že rozhodnutí ze dne 10. března 1992 se ani za předpokladu, že by takovou povinnost stanovilo, nevztahuje na všechny subjekty tvořící skupinu Crédit mutuel podléhající obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB, neboť tato skupina zahrnuje řadu dceřiných společností regionálních záložen, které vzhledem k tomu, že nejsou přidruženy k ústřednímu subjektu této skupiny, nespadají do působnosti uvedeného rozhodnutí, a nemají tedy žádnou povinnost solidarity nebo podpory vůči ostatním subjektům uvedené skupiny.

95 V důsledku toho se CMA domnívá, že Tribunál neprávem rozhodl, že skupina Crédit mutuel splňuje podmínku uvedenou v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013.

96 ECB, Komise a CNCM tuto argumentaci zpochybňují.

97 Komise tvrdí, že výklad článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku, který provedl Tribunál, je příliš restriktivní a že na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl, tento článek L. 511-31 stačí sám o sobě k tomu, aby bylo možné podmínku uvedenou v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 považovat za splněnou, aniž je nutné zkoumat, zda rozhodnutí ze dne 10. března 1992 svědčí o existenci společných a nerozdílných závazků v rámci skupiny Crédit mutuel.

98 Komise zejména odkazuje na rozhodnutí Conseil d'État (Státní rada, Francie) č. 399413 ze dne 9. března 2018 a má za to, že Soudní dvůr by mohl v tomto ohledu nahradit odůvodnění.

Závěry Soudního dvora

99 Je třeba připomenout, že Tribunál poté, co uvedl, že pokud neexistují rozhodnutí příslušných vnitrostátních soudů, je nutně na Tribunálu, aby rozhodl o rozsahu článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku, měl v bodě 134 prvního napadeného rozsudku a v bodě 133 druhého napadeného rozsudku za to, že znění tohoto ustanovení samo o sobě neumožňuje dospět k závěru, že podmínka stanovená v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 je splněna, neboť odkaz na přijetí „nezbytných opatření" k „zajištění likvidity a platební schopnosti všech institucí a společností i celé sítě" má příliš obecnou povahu na to, aby z něj mohla být vyvozena povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity v rámci skupiny Crédit mutuel za účelem zajištění toho, že budou splněny závazky vůči věřitelům.

100 Na základě této úvahy Tribunál zkoumal, zda taková povinnost vyplývá z rozhodnutí ze dne 10. března 1992.

101 Námitku CMA, že rozhodnutí Conseil d'État č. 399413 ze dne 9. března 2018 nelze z důvodu, že bylo přijato po vyhlášení napadených rozsudků, zohlednit pro účely výkladu článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku, nelze přijmout.

102 Účastníci řízení totiž mohli v tomto ohledu předložit Soudnímu dvoru vyjádření a Conseil d'État se v každém případě k tomuto ustanovení již vyjádřila v rozhodnutí č. 403418 ze dne 13. prosince 2016, tj. před datem vyhlášení napadených rozsudků.

103 V bodě 5 posledně uvedeného rozhodnutí Conseil d'État mimo jiné uvedla, že francouzský zákonodárce přijetím článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku pověřil CNCM nejen kolektivním zastupováním záložen Crédit mutuel, které jsou přidruženy k síti Crédit mutuel, ale také jí svěřil úkoly spočívající v zajištění soudržnosti této sítě a uplatňování právních a správních předpisů týkajících se úvěrových institucí, ve výkonu administrativního, technického a finančního dohledu nad organizací a správou každé záložny a v přijetí veškerých opatření nezbytných pro řádné fungování uvedené sítě. Conseil d'État byla mimoto toho názoru, že na základě tohoto článku L. 511-31 může CNCM, pokud to odůvodňuje finanční situace dotčených institucí a bez ohledu na jakékoliv protichůdné předpisy nebo ustanovení, rozhodnout o fúzi dvou nebo několika záložen přidružených k síti, o převodu jejich

obchodního majetku, jakož i o jejich zrušení. Podle Conseil d'État z tohoto právního a správního rámce vyplývá, že bez ohledu na stav vztahů v rámci sítě Crédit mutuel mezi uskupeními, které ji tvoří, je CNCM ze zákona pověřená přípravou a prováděním opatření, která jsou součástí systémové regulace bankovního systému, pokud jde o celou skupinu Crédit mutuel, a je povinna jako „mateřský podnik v Unii" přijmout preventivní plán pro ozdravení této skupiny.

104 Conseil d'État v bodě 7 rozhodnutí č. 399413 ze dne 9. března 2018, doplnila, že plnění těchto úkolů, které jsou součástí regulace úvěrových institucí, nutně znamená, že CNCM má pravomoc ukládat příkazy, které jsou závazné pro záložny, zajistit, že tyto záložny budou dodržovat předpisy, které se na ně použijí, a ukládat jim v případě porušení těchto předpisů, vhodné sankce. Conseil d'État v bodě 20 uvedeného rozhodnutí rozhodla, že k „zajištění likvidity a platební schopnosti sítě", za kterou jsou ústřední subjekty odpovědné, jsou tyto subjekty oprávněny na základě článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku přijmout „veškerá nezbytná opatření", a zejména zavést mezi členy sítě závazné mechanismy společných a nerozdílných závazků, které se nemohou omezovat na pouhé zřízení předfinancovaných nástrojů, jako jsou záruční fondy.

105 Z rozhodnutí Conseil d'État č. 403418 ze dne 13. prosince 2016 a č. 399413 ze dne 9. března 2018 tedy vyplývá, že povinnost ústředních subjektů přijmout „všechna nezbytná opatření zejména k zajištění likvidity a platební schopnosti každé z těchto institucí a společností i celé sítě", která je stanovena v článku L. 511-31 měnového a finančního zákoníku, v případě CNCM znamená velmi rozsáhlé pravomoci administrativního, technického a finančního dohledu nad celou sítí Crédit mutuel, které jí umožňují kdykoli zavést závazné mechanismy společných a nerozdílných závazků, jako je uložení povinnosti převodu kmenového kapitálu a likvidity členům této sítě, a bez ohledu na jakékoliv protichůdné předpisy nebo ustanovení rozhodnout o fúzí dvou nebo několika záložen přidružených k této síti.

106 Jak přitom zdůraznil generální advokát v bodě 125 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že fúze člena sítě Crédit mutuel s institucí ve finanční krizi odpovídá uložení povinnosti, aby tento člen převzal pasiva této instituce, taková operace může mít pro uvedeného člena větší finanční důsledky, než jaké vyplývají z uložení pouhé povinnosti převodu kmenového kapitálu a likvidity.

107 Z toho vyplývá, že článek L. 511-31 měnového a finančního zákoníku, jak je vykládán Conseil d'État, znamená, že v rámci skupiny Crédit mutuel existuje povinnost převodu kmenového kapitálu a likvidity za účelem zajištění toho, že budou splněny závazky vůči věřitelům, takže ECB byla oprávněna se domnívat, že podmínka uvedená v čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení č. 575/2013 je splněna.

108 Za těchto podmínek není nezbytné odpovědět na druhé důvody kasačních opravných prostředků, takže tyto důvody musí být zamítnuty jako neúčinné.

109 S ohledem na výše uvedené musí být kasační opravné prostředky zamítnuty v plném rozsahu.

K nákladům řízení

110 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

111 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

112 Vzhledem k tomu, že ECB, Komise a CNCM požadovaly náhradu nákladů řízení a CMA neměla ve věci úspěch, je důvodné CMA uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené ECB, Komisí a CNCM.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravné prostředky se zamítají.

2) Crédit mutuel Arkéa se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy